

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Približuje se praznik binkošti, ki bo naslednjo nedeljo, njemu pa neposredno sledi — prav tako polna veselja — vrnitev v navadni liturgični čas. Cerkev nas vabi, naj nadaljujemo s svojim trdom v izpolnjevanju običajnih nalog: tu se odvija naš boj za svetost. Izkoristimo spodbudo, ki smo jo prejeli v preteklih tednih ob premišljevanju o Kristusovem zmagoslavju nad grehom in smrtjo, njegovem slavnem vstajenju od mrtvih in njegovem vnebohodu v slavi, o tem, da nam je On poslal Tolažnika in nam vlil nov pogum, da bi svoj pogled usmerjali k resničnemu cilju naše zemeljske poti: k nebesom. Sledeč pobožnosti, ki je močno ukoreninjena v Cerkvi, nas je sveti Jožefmarija vabil, naj se na praznik presvete Trojice, v nedeljo po binkoštih, pripravimo s tridnevjem češčenja in zahvale z molitvijo *Trisagium angelicum: Tibi laus, tibi glória, tibi gratiarum áctio in saecula sempitérna, o beáta Trínitas!*[1] — Sveta Trojica, tebi čast, tebi slava, tebi hvala vekomaj.

Hrepenenje po polnem uživanju Boga, tako da vsakdanje življenje povzdiguje v nadnaravni red, je značilnost duš, ki svojo poklicanost k svetosti jemljejo resno. Sam sem bil priča temu, kako je predragi don Álvaro želel biti vedno tesno združen z Gospodom že tukaj na zemlji, kot predokus zrenja in večne ljubezni Boga v nebesih. Tako kot sveti Jožefmarija v njegovih zadnjih letih življenja je pogosto ponavljal besede iz psalma: *Vultum tuum, Dómine, requíram*[2]; tvoje obličje, Gospod, iščem. Uporabljal jih je, da so mu pomagale ravnati v božji navzočnosti sredi dela in običajnih opravil.

Upanje je mogočna pomoč pri tem, da gredo naše misli k Bogu pri vseh opravilih. Don Álvarovi pogledi na tabernakelj ali na Marijine podobe so bili polni ljubezni in pobožnosti. Globoko je bil hvaležen Jezusu Kristusu za njegovo resnično navzočnost v evharistiji, ter naši Gospe za njeno materinsko skrb. Z vero je vnaprej okušal veselje kontemplacije in uživanja Boga v nebesih, tako drugačno od zemeljskega, kjer ga lahko gledamo le v zamegljenih podobah, tam pa iz obličja v obličje[3]. Zato je kljub poškodbi hrbtenice, ki mu je včasih povzročala močno bolečino, ki se je razširjala še v noge, vedno počasi pokleknil, kadar je šel mimo tabernaklja: bil je prepričan, da so te bolečine, ki jih je izročal Bogu, le še en način, s katerim je častil Boga in čakal nanj.

Vsi se zavedamo, da kljub temu, da se iskreno trudimo od blizu slediti Gospodovim korakom, vsak dan izkušamo svoje omejitve. Zdravje ali bolezen, težave vsakega dne, razumljiva skrb — ki nam ne sme odvzeti miru — za ljudi, ki jih imamo radi, za potrebe Cerkve in družbe, nam ponujajo snov za dejanja upanja. Sveti Jožefmarija je svetoval, naj vsak dan z **odločnim “serviam!” — služil ti bom, Gospod — obnovimo namen, da ne bomo popustili, da ne bomo zapadli v lenobo ali malomarnost, da se bomo s svojimi opravili soočali z več upanja, bolj optimistično. In če bomo v kakšnem majhnem spopadu poraženi, bodimo trdno prepričani, da bomo to nevséčnost lahko premagali z izrazom iskrene ljubezni.**[4]

Življenje Jezusovega učenca ni v nenehnem odrekaniu niti v zatiranju svoje želje po sreči, ki biva v srcu. Kakor je zapisal papež Benedikt XVI., »potrebujemo (...) upe, ki nas dan za dnem držijo na poti.«[5] Tako se je izrazil v eni od svojih okrožnic, kjer ugotavlja, da ima »človek veliko majhnih in velikih upov, dan za dnem — različne v različnih obdobjih svojega življenja«[6], ki mu pomagajo, da si določa cilje, da ne popušča na svojem zemeljskem potovanju. Ti človeški načrti nas pogosto povsem prevzamejo in ne pustijo prostora še drugačnemu upanju. Dogaja se predvsem mladim ljudem in tistim, ki si šele začenjajo utirati pot v poklicno dejavnost, in morda izkušajo neke vrste varljivo iluzijo. Toda ko ta hrepenjenja doživijo polom ali pa se ne izpolnijo tako, kakor si je človek želel, pravi Benedikt XVI., »se pokaže, da to le ni bilo vse. Pokaže se, da potrebuje upanje, ki sega onkraj tega. Da bi mu moglo zadostovati le nekaj neskončnega, ki bo vedno več kakor tisto, kar more kdajkoli doseči. (...) To veliko upanje more biti edino Bog, ki objema celoto in ki nam more dati in podariti tisto, česar mi sami ne zmoremo.«[7]

V mesecih, ki nas še ločijo od 27. septembra, dneva don Álvarove beatifikacije, rad mislim na lik svojega Bogu tako zvestega predhodnika, ki je zvesto sledil zgledu in naukom svetega Jožefmarija, tudi v svojem prizadevanju, da bi dosegel nebeško srečo. Na zemlji je bil srečen in optimističen človek, ker je ljubil to nadnaravno krepost upanja, za katero je vsak dan prosil Boga. Besede, ki sem jih tudi jaz velikokrat slišal od našega ustanovitelja, je don Álvaro uporabljal kot zelo primeren molitveni vzklik za krepitev takšnega razpoloženja, ki je koristen predvsem, kadar močnejše občutimo lastno slabotnost ali svoje omejitve. Ponavljal je: *Gospod, ne zaupaj vame; vendar jaz zaupam vate.* To je priporočal tudi tistim, ki so ga poslušali, predvsem če se je kdo imel za nesposobnega odgovoriti na milost zaradi teže njegovih pomanjkljivosti in napak. Vse je spodbujal, naj položijo svoje upanje v Boga in obenem uporabijo človeška sredstva, s katerimi razpolagajo.

V prepričanju, da je Gospod vedno pozoren na naše potrebe, je nujno premišljevat o tistem opozorilu ustanovitelja Opus Dei: ***Treba je ukrepati, otroci moji, biti moramo dejavni! Pogumno, energično, z veseljem do življenja, kajti ljubezen prežene strah (prim. 1 Jn 4,18), drzno in brez plašnosti (...). Bežati morate tako od drže predrzneža, ki se mu vse zdi lahko, ker misli, da ima moči na pretek, kakor tudi od zakrčenosti boječneža, kateremu se vse zdi nepremagljiva težava, ker misli, da nima moči.***

Vendar ne pozabite — če hočemo, se vse izide: Deus non dénegat grátiam; Bog ne odreče svoje pomoči tistemu, ki naredi, kar lahko[8].

Spominjam se prizora iz 60. let, ki prikazuje, kako je don Álvaro uporabljal vsako malenkost za krepitev svojega upanja. Prosil je našega Očeta, naj mu napiše nekaj besed na majhno fotografijo, in zaradi njegovega sinovskega vztrajanja mu je sveti Jožefmarija napisal naslednje besede iz psalma: *hómínes et iuménta salvábis, Dómine* [9]; *Gospod, ti rešuješ ljudi in živali.* Morda mu je ta vrstica iz Svetega pisma prišla na misel zato, ker jo je pogosto premišljeval, saj je sebe imel za oslička pred Bogom. Ne izključujem možnosti, da je mislil prav na don Álvaro, ker se je spomnil na ljubezen in stanovitnost, s katero mu je ta njegov sin pomagal z veseljem nositi božje breme Opus Dei. Ko je hotel napisati datum, je don Álvaro prebral besedilo na fotografiji ter ga komentiral, pri čemer se je poigral s svojim priimkom. Dejal je: *Tole odpira vratca (špan. portillo) upanju.* Svetemu Jožefmariju je bil stavek všeč, zato ga je hitro in z dobro voljo dodal na fotografijo.

V neki meditaciji za vernike Opus Dei se je naš Oče obrnil h Gospodu s temi besedami: ***Jezus, Ti si moj Bog, moj Brat, moja Ljubezen in moje Vse. Kako ne bi čutil popolnega zaupanja vate? Zakaj ne bi pustili, da upanje poleti v višave? Da, otroci: na voljo imamo utemeljene razloge, celo materialne razloge, ki nam omogočajo popolnoma zaupati v previdnost našega Očeta-Boga. Gotovost, da je res tako, nas znova vodi, da se globoko ponižamo; toda to ponižanje mora biti zaupno in polno hvaležnosti.***[10]

Gospod nam je dejansko dal mnoge dokaze njegove posebne ljubezni do nas, ki utrjujejo naše upanje. Dovolj je pomisliti, kako čudovito je, da je poslal na svet svojega nadvse ljubljenega Sina, da bi nas odkupil od greha in nas naredil za svoje otroke; na nenehno pomoč Svetega Duha, ki ostaja in deluje v Cerkvi; na sredstva posvečevanja — zakramente, predvsem evharistijo in spoved —, ki nam jih je dal na razpolago; na varstvo njegove Matere, ki je naša Mati; na zgled tolikih ljudi, ki nas s svojim veselim in požrtvovalnim odgovorom Gospodu spodbujajo, naj vedno bolj stremimo k nebesom. Kot zagotavljajo mnogi papeži in cerkveni očetje, nas še posebno spodbujajo svetniki in blaženi, ki jih častimo na oltarjih. To je neizpodbiten dokaz, da lahko resnično prav vsakdo za svoj cilj postavi svetost.

Ta mesec obhajamo praznik svetega Jožefmarija, ki nam je ne le pokazal stezo, po kateri lahko pridemo v nebesa prek običajnega dela, temveč nam je tudi pokazal konkreten način, kako jo prehoditi. Že kar navajeni smo gledati njegovo nadnaravno dejavnost po vsem svetu pri mašah, ki se obhajajo okrog 26. junija, in odzive nanje — tolika spreobrnjenja mnogih žensk in moških. Pripravimo se, da bomo osebno sprejeli ta dež milosti in da bomo pomagali tistim, ki se čutijo spodbujene od tega tako svetega duhovnika, da bodo svoje življenje spremenili v pot k Bogu.

Včasih so nekateri ljudje — ženske in moški — morda videti *neprepustni* za to povabilo. Ne naveličajmo se moliti zanje in biti ob njih z ljubeznijo in stalnostjo. Zase lahko uporabimo to, kar je papež Frančišek zapisal v svoji apostolski spodbudi *Evangélii gáudium (Veselje evangelija)* in kar lahko vsak dan opazimo v njegovem načinu sprejemanja vseh ljudi: ***V vsakem primeru smo v teh okoliščinah poklicani, da bi bili velike amfore (vrči z vodo), da bi drugim dali piti. Včasih se amfora spremeni v težak križ. A prav na križu se nam je Gospod, preboden s sulico, podaril kot***

vir žive vode. Ne pustimo si vzeti upanja![11] Zato je potrebno, **da oznanjamo Božje zveličanje v tem našem svetu in ga prinašamo v ta naš svet, ki se pogosto izgublja. Zato potrebuje odgovore, ki spodbujajo, dajejo upanje, podarjajo novo moč na poti. Cerkev mora biti prostor svobodno podarjenega usmiljenja, kjer se lahko vsi čutijo ljubljene in sprejete, kjer morejo izkusiti odpuščanje in začutiti spodbudo ter živeti v skladu z evangelijem.**[12]

Upanje je vodilo don Álvaro, da se ni ustavljal pred težavami. Že odkar je leta 1935 prišel v Opus Dei, je uresničeval stalen in optimističen apostolat, prepričan, da mu bo Bog vedno stal ob strani. V tej drži je vztrajal do konca svojega življenja. Nihče, ki se je srečal z njim iz katerega koli razloga, ni odšel, ne da bi bil deležen njegove molitve, nekaj besed, s katerimi je izrazil zanimanje za njegovo družino ali delo, kakšnega duhovnega nasveta ... Ni se obremenjeval s tem, kakšen položaj zaseda nek človek: v vseh je videl le duše, ki jih je Gospod postavil zraven njega. Enako je ravnal z vratarjem neke zgradbe, s hišnikom nekega oddelka na svetem sedežu, s stewardeso ali skrbnikom letala, na katerem je potoval ..., pa tudi s cerkvenimi ali civilnimi avtoritetami, celo tistimi, ki so bili precej starejši od njega ali ki so uživali očitno pomemben družbeni položaj. V nobenem primeru ga niso zadrževali lažni človeški oziri. Na ta srečanja, slučajna ali načrtovana, je prihajal z gotovostjo, da mu pomaga Gospod; zgledoval se je po dejanjih svetega Jožefmarija.

José María Hernández Garnica je leta 1972, pred svojo smrtjo, hotel spisati memorandum, v katerem opisuje svojo osuplost zaradi don Álvarove "držnosti" — preden je bil posvečen v duhovnika —, ko je imel opraviti s kardinali in škofi, ministri ali lokalnimi oblastmi. Kot pripovedujejo nekateri don Álvarovi življenjepisci, ga je don José María nekoč vprašal, če se pri teh zadolžitvah ne počuti nekoliko nesproščeno ali negotovo. Dobil je naslednji odgovor, poln vere v Boga in zaupanja v zgled našega Očeta: »Spomnim se na čudežni ulov rib in na besede svetega Petra: *in nómine tuo, laxábo rete*. Mislim na to, kar je rekel Oče, in vem, da ko ga ubogam, ubogam Boga.«[13]

Sedaj, ko se približuje dan don Álvarove beatifikacije, se zaupno obrnimo k njegovemu posredovanju ter ga prosimo, naj nam od Gospoda pridobi to optimistično upanje pri apostolskem delu. Dober dan za to je 25. junij, ko se bo dopolnila sedemdesetletnica njegovega duhovniškega posvečenja, ki ga je prejel v Madridu skupaj s Joséjem Mario Hernándezom Garnico in Joséjem Luisom Múzquizom, ki sta prav tako v postopku za beatifikacijo.

14. junija bom, če Bog da, dopolnil še eno leto več; prosite zame, da bom znal zvesto slediti zgledu teh svetih pastirjev v Opus Dei, svetemu Jožefmariju in don Álvaro. Še naprej vsak dan veliko molíte za papeža in za sadove njegovega nedavnega pastoralnega potovanja v Sveto deželo, da bi Gospod uslišal njegovo molitev za mir in edinost kristjanov. In imejte pred očmi apostolsko širitev Dela. Pred nekaj dnevi sem bil v Singapurju, Tajvanu in Koreji, da bi spodbudil vaše sestre in brate pri čudoviti nalogi prinašanja Kristusovega nauka, prežetega z duhom Dela, na veliko azijsko celino: vse delo, ki ga opravljajo, nas vabi, da jih vsak dan spremljamo tako, da zavzeto živimo občestvo svetih. Koliko milijonov ljudi tam čaka na evangeljsko oznanilo!

Nisem se zadržal pri obletnici, ki bo 26. junija, vendar mislim, da moram obvezno dodati še to: če hočemo služiti Bogu, bodimo tesno povezani s svetim Jožefmarijem. Imejmo ga še bolj radi, in naj ne mine niti en dan, ne da bi mu pripovedovali o "svojih nepomembnostih", saj ga zanima vse naše življenje.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče
+ Javier

Rim, 1. junij 2014

- [1] *Trisagium angelicum*
- [2] *Ps 27(26)*, 8 (Vulgata).
- [3] Prim. 1 *Kor* 13, 12.
- [4] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji (Amigos de Dios)*, št. 217.
- [5] Benedikt XVI., okrožnica *Spe salvi (Rešeni v upanju)*, 30. 14. 2007, št. 31.
- [6] *Prav tam*, št. 30.
- [7] *Prav tam*, št. 30 in 31.
- [8] Sveti Jožefmarija, *Pismo 6. 5. 1945*, št. 44.
- [9] *Ps 36(35)*, 7.
- [10] Sveti Jožefmarija, zapiski z meditacije, 10. 4. 1937, v *Creceer para adentro*, str. 42.
- [11] Papež Frančišek, apostolska spodbuda *Evangelii gaudium*, 24. 11. 2013, št. 86.
- [12] *Prav tam*, št. 114.
- [13] Prim. Salvador Bernal, *Recuerdo de Álvaro del Portillo*, Rialp, 6. izd., Madrid 1996, str. 79; Hugo de Azevedo, *Missão cumprida*, Lisboa, Diel 2008, str. 101.